D·N
27/2 1949

Vår utrikespolitik

Samverkan och det finska problemet

Argumenten för isoleringspolitiken har efter den senaste skandinavismens misslyckande fått en nästan drömlikt verklighetsfrämmande karaktär. På ett håll där man förut talat om de för Sverige farliga följderna av en norsk anslutning väster ut säges rätt ut i luften att denna anslutning förbättrar Sveriges läge, på ett annat förklaras att den svenska politiken bygger på illusioner, men att insikten härom — liksom den genomskådande visheten enligt Platon — bör reserveras för en krets av invigda, på ett tredje håll sägs att det är farligt att gå in i Atlantpakten därför att man kanske inte hinner dit innan en konflikt uppstår. Vore det inte bättre att mera beaktsamt och principiellt förkasta förnuftets ledning då den visar sig vara så osäker, då de skäl man finner på denna väg är så genomskinligt obållbara? Varför inte åberopa spågummor och järteken i stället för att förevisa dylika missfoster av önsketänkande?

Endast på en speciell punkt återstår för isolationisterna ett argument som måste betecknas som sakligt och rimligt och som tillika innebär ett förståeligt motiv för deras uppträdande. Det är hänsynen till Finland. Om Sverige överger sin formella neutralitetspolitik uppstår risker för en skärpt rysk politik mot Finland, säger man, det är rent av möjligt att därmed följer en ockupation av vårt östra grannland. Det vore önskvärt att detta realargument icke inhöljdes i ett knippe av eskenargument; hela debatten skulle härigenom vinna i klarhet. Tendensen att hålla den finska synpunkten i bakgrunden torde emellertid bero på att denna synpunkt, driven till sina konsekvenser, medför utomordentliga svårigheter; till denna fråga skall vi strax återkomma.

Att argumentet nyss kännetecknats som sakligt och rimligt innebär inte att det är hållbart och än mindre att det är avgörande. Först och främst bör understrykas att det bygger på ytterst osäkra förutsägelser om Rysslands handlande i en given situation. Självklart är att Ryssland hotar att inskrida mot sin finska gisslan och att många finnar är kännliga för detta hot. Men det är inte sagt att hotet utlöses i handling. På rysk sida måste man dock vara medveten om att den misstro mot Ryssland och den avsky för de ryska metoderna som redan nu finns i Västerlandet skulle bli oändligt mycket starkare och mera definitivt bestämmande om en aktion mot Finland genomföres. Man måste också vara medveten om — trots den propaganda om krigshets som ingår i regimens diplomati — att det säkerhetssystem som nu håller på att byggas upp kring USA som centrum syftar till fredens bevarande och nya aggressioners avvärjande och att systemets fredliga inriktning kan bringas i fara endast genom en fortsatt rysk expansionspolitik. Om man i Ryssland önskar fred — och all anledning finns att tro att denna önskan är ärlig i förhållande till övermäktiga motståndare —, så borde under sådana förhållanden en attack mot Finland vara osannolik.

De svenska isolationisterna utgår — med enstaka och skamsna undantag — från att ett krig på rysk sida är otänkbart, från att Sverige likaväl som Norge så gott som säkert blir indraget i ett allmänt krig och att vi i sådant fall får hjälp väster ifrån. Om de verkligen menar detta, borde inte det steg som anhängarna av samverkan kräver, nämligen att hjälpen från väster blir förberedd stället för oförberedd, te sig som ett avgörande motiv för en rysk aktion mot Finland. Den förbättring i Sveriges läge som genom hjälpens förberedande skulle uppstå utgör utan tvivel ett irritationsmoment för Ryssland, men det borde inte te sig bestämmande, eftersom ryssarna redan har klart för sig att någon svensk neutralitet i äldre mening inte kan förväntas. Utgår man från att den ryska politiken är någorlunda rationell — en ren äventyrspolitik är omöjlig att förutse — borde i varje fall de nyss berörda skälen mot en aggressionspolitik övervägas.

Vidare: konsekvenserna av den finska synpunkten i den svenska utrikesdebatten blir alltför egendomliga. Professor Montgomery har angivit den tyvärr konsekvensen, den svenska utrikespolitikens dirigering från Moskva. Detta är starkt uttryckt, men uppenbarligen måste ett ständigt hänsynstagande till Finland medföra att ryska handlingar och även ryska hoteluer mot detta land blir en huvudfaktor i alla svenska överväganden. Men mot denna slutsats måste man reagera. Även om Finlands relativa självständighet icke blott kännetecknades av, utan även från intressesynpunkt är av betydelse för Sverige, är det dock ostridigt att en förberedd hjälp från västmakterna från denna intressesynpunkt är det ojämförligt väsentliga. Med denna hänsyn går det i längden icke att stanna vid synpunkten att vi skall låta osäkra föreställningar om ryska avsikter bilda kärnan i vår debatt och vår politik.

Att den sammanslutning av väststater som nu är under uppbyggnad på frihetens grund syftar till fredens bevarande kan ingen med sunda hänsyn dom om opinionen i dessa länder betvivla. Önskvärt vore likväl att de förklaringar en sådan sammanslutning måste medföra utformades med hänsyn till de skilda staternas förutsättningar och mål. Fast hr Undén har tydligen det neutralitetstroga Sverige som bakgrund när han i Paris talade om att Sverige ej kunde ingå i någon sammanslutning som kunde tänkas bli ett hinder för Sovjetunionens strävan att spela förföljda oskulder faller på deras egna ord.

Det kan ha sitt intresse att lyktta hur den svenska kommunistpressen behandlat fallet Thorez. När det först meddelades vad den franske kommunistledaren hade yttrat förklarade Ny Dag att telegrammet var en "grov förvrängning". Därefter molteg tidningen ett par dagar; tydligen hoppades den att hela saken skulle tystas ned. Detta var dock ingalunda meningen på högsta ort. I sitt lördagsnummer, fyra dagar efter händelsen, förkunnade äntligen Ny Dag med pukor och trumpeter att "Frankrikes folk står solidariskt med Sovjetarmén"; Meddelandet hårom säges vara "ett slag mellan ögonen på de amerikanska agenterna i Frankrike". Man kan då fråga sig varför tidningen dröjt så länge med att underrätta sina läsare om kommunismens senaste triumf.

Är det månne därför att kravet på kommunistenas nationella självförnedring eldrig tidigare framträtt så klart som i Thorez deklarasjon? I så fall vittnar Ny Dags dröjsmål om en känsla av behov av anständighet i det yttre uppträdandet som tidningen snarast möjligt bör göra sig av med, om den vill bevara sina tryska herrars gunst. Uppriktiga landsförrädare är dagens bud i Moskva.

Uppriktiga landsförrädare

Det måste erkännas att Maurice Thorez deklaration att de franska kommunisterna i händelse av ett krig mellan öst och väst ämnar aktivt ingripa på Sovjetunionens sida från en synpunkt bör hälsas välkommen. Medan man tidigare på kommunistiskt håll medelst allehanda finter undvikit att ta ställning i denna brännande fråga och inskränkt sig till förklaringar om att kommunister aldrig skulle kunna tänka sig strida mot röda armén, har den franske kommunistledaren resolut bitit huvudet av skammen och tagit steget till landsförräderiet fullt ut. Thorez deklaration kommer som en befriande handling; den befriar anständiga människor från att i fortsättningen hysa något tvivel om vad kommunisterna här i skilden. Dessa har nu givit sitt eget ord på att de inte besväras ens av någon dubbel lojalitet. Deras fosterland är ett enda: Sovjetunionen.

Det är helt naturligt att Thorez uttalande görs samtidigt som rapporter ingår om en ny kraftig utrustning bland de franska kommunisterna. I båggefallen är det Moskvas skärpta linje, kravet på absolut underdånighet under den obeskränkt glorifiering av Sovjet som kommer till uttryck. Inför detta krav får alla andra hänsyn — t. ex. till de franska kommunistledarnas personliga prestige och till partiets utsikter vid de stundande valen — träda åt sidan. Den våldsamma opinionsstorm som under de senaste dagarna blåst upp över hela Frankrike vittnar om att re om baser anlades i Norge redan i fredstid.

Slutsatsen borde ymnigen bli att det mest fredsbefrämjande vore att även Sverige anslöt sig till Atlantpakten och att både Norge och Sverige upplät baser redan i fredstid, något som Dagens Nyheter emellertid aldrig förordat och inte heller nu anser behövligt. Förberedd samverkan och amerikansk garanti torde tillräckligt befästa ryssmas känsla av avhållsamhetens fördelar.

Moralisten och strategen hr Vougt har förfärat det neutralitetstroga Svenska Morgonbladet (fp):

> När man nu läst försvarsministerns hela inlägg, varifrån inte kan läggas till eller dras ifrån, blir det starkaste intrycket detta: God bevare oss för våra vänner! Hr Vougt skall föra neutralitetens talan, men gör det på sådant sätt, att neutralitetstanken står där djupt kompromitterad.

I stället för att gå in på sakliga argument och omprövningar ger hr Vougt

> sitt auditorium den falska och otäcka uppfattningen, att neutralitetslinjens anhängare har släppt de lugna, sakliga överväganden och låter sig drivas hän av en "övertro", som ingenting har med verkligheten att skaffa. "Jag tror också att det är en övertro", heter det. Hr Vougt skall tillbedanka alla och ingen blir tillfredsställd med honom själv.

Tidningen Halland (h) menar att om det till äventyrs skulle ha smugit sig in något vitt pressat uttalande i referatet av hr Vougts uttalande denna gång, så är det förklarligt med hänsyn till hans föregående fadäser:

> Man kan ju t. ex. erinra om att Vougt, på den tiden han var redaktör i "Arbetet", och medlem av utrikesnämnden, två år före andra världskrigets utbrott företog en resa i Sovjet. Efter hemkomsten kunde han konstatera det faktum, som han i en federativ anslade "Den obefintliga kommunismen". Hr Vougt hade efter den resan styrkta i tron på Ryssland och skrev i oktober 1937:
>
> "Inställer sig farana stund, tro vi icke, att de små europeiska staterna komma att ryggas tillbaka, för den förmån som kan vinnas genom ett kollektivt uppträdande med även Sovjetunionen som part."
>
> Och han konstaterade vidare:
>
> "Hur man vrider och vänder på saken, går det inte att komma ifrån, att de små folken tills vidare leva under skydd av Sovjets bajonetter."
>
> Om Finland anslår hr Vougt välvilligt nog, att det borde vara med "som en förbindelselед till den östligaste försäkringen i detta fredsblock" (dvs. Sovjet!).
>
> Oktober 1937, ja! Ett par år senare var det i Tyskland hr Vougt fann Europas frälsare undan oordningen och splittringen. Då gick tågen hara på nätterna. I egenskap av statsråd måste emellertid även den värste blamagemakare försvaras av Morgon-Tidningen (s), som utan att vägra ge sina läsare ordentligt sämförelsematerial påstår att Dagens Nyheters referat "har uppenbart oriktigt på ett par väsentliga punkter". Tidningen påstår även att dess omplacering av ordet "inte" i en avgörande mening skulle vara utan betydelse och citerar:
>
> "Det är väsentligt för västmakterna att förfara så att Sverige icke dras in i krig, därför att det betyder att Sverige lika väl som det kan bli ett basområde för västmakterna också kan tänkas bli ett basområde för deras motståndare."
>
> Som envar kan se, spelar placeringen av ordet "inte" (icke) ingen som helst roll för meningen, nämligen att västmaktspolitiken från storsta delen av svenskt territorium lika väl skulle kunna vinnas av ryssarna som av västmakterna. Var ligger då förvanskningen?

Förvanskningen — vilken Dagens Nyheter i ledaren den 25 februari blott påpekade i förbigående — är i själva verket lika förställd som väsentlig. Förställd därför att den är så omärklig. Väsentlig därför att omplaceringen av ordet "inte" (icke") ger hela satsen en annan innebörd: den ton av hotelse gentemot västmakterna som hr Vougts ord innebär har försvunnit genom Morgon-Tidningens omkastning av negationen.

GDG:s järnvägsaktiebolag har inköpt tre större landsvägsmaskiner för trafiken i Dalsland. Bussarna utrustas med en rad finesser, såsom luftkonditionering utan fläkt samt lampor vid varje passagerarsäti. I förrätningen ingår det heller ingen förbindelse på fönstren i bussarna. (DN Uddevalla.)

Medicinalstyrelsen anser sig inte för närvarande kunna tillmötesgå Tibby kommunalfullmäktiges önskemål om inrättande av ett filialapotek i Roslags Näsby samt läkemedelsförråd i Vargbyholm och Nibbyberg. Som skäl hänvisar styrelsen till att ansökning pågår om apoteksverksamhet i framtida organisation och att direktiv givits om större möjliga återhållsamhet i fråga om alla nyanläggningar.

---

van der Lubbe i riksdagshuset

van der Lubbe i riksdagshuset enträffad under vallningen på brandplatsen den 21 oktober 1933.

Det är i dag 16 år sedan riksdagshusbranden i Berlin ägde rum. Fastän det redan tidigt var fullt klart att nazisterna hade anstiftat branden, återstår dock alltjämt vissa dunkla punkter när det gäller själva brandanläggningen. Bl. a. är holländaren van der Lubbes roll ännu i viss mån outredd. I nedanstående artikel gör fil. mag. LENNART BOHMAN ett försök att, bl. a. med stöd av H. B. Gisevius kända arbete, klarlägga Lubbes insats och arten av hans förbindelser med nazisterna.

DEN HOLLÄNDSKE vagabonden Marinus van der Lubbe spelade en kort men intensiv roll mellan den 27 februari 1933, då han vid 21.20-tiden på kvällen anhölls på bar gärning i det brinnande riksdagshuset, och den 10 januari 1934, då han avrättades efter att på egen bekännelse ha dömts till döden som mordbrännare. Vid sitt intride i världshistorien var han, enligt den på denna punkt trovärdiga auktoriserade tyska skildringen av tillvägagången, "halvnaken, ikliädd endast boxer- och skor. Från den naknas överkroppen dröp svetten. På huvudet, som han låt sjunka, klibbade det rufsiga håret". På befallning sträckte han lydigt upp händerna. Tillfrågad varför han anlagt branden svarade han stelt: "Protest, protest!"

Den tyska radion lät genast tillkännage att den anhållne var en holländsk kommunist, som i samarbete med det tyska kommunistiska partiet anlagt branden, vilken skulle utlösa ett riksomfattande uppror. Detta sambund, som nazisterna ständigt vidhöll, men aldrig kunde bevisa eller ens göra sannolikt, blev emedlertid bart utgångspunkten för det blodiga undertryckandet av främst kommunisterna, men även de övriga partierna i Tyskland.

Redan brandnatten hölls med Lubbe det första i en serie polisförhör. De var givetvis icke offentliga, och kännedomen om dem vilar helt på uppgifter från polismyndigheterna, som redan vid denna tid ingalunda var oberoende av regeringsmakten. Polisprotokollens objektivitet har därför bestritts från antinazistiskt håll. Men verken enstaka neutrala iakttagare eller vår kännedom från annat håll om Lubbes förflutna ger oss anledning att betvivla polisuppgifterna att han åtminstone att börja med rätt utförligt redogjorde för sina antecedentia och sitt deltagande i brandanläggningen.

Först under själva riksrättsprocessen på hösten faller i viss mån offentlighetens ljus över Lubbes uppträdande och mutltiga utsagor. Men då var det slut med hans talförlust. En opartisk engelsk journalist beskriver hans första uppträdande inför rätta så: "Han stod med huvudet framåtbojt, ögonen fästa på golvet, munnen halvöppen och den tovliga kalufsen hängande ned över pannan. Inga övertalningar kunde förmå honom att tala hörbart; han besvarade frågor efter en paus på minuter eller också inte alls." Förhören med den finsttrande Lubbe hotade att bli farsartade, ibland "tycktes han leva i en egen tröckenvärld, från vilken han med svårighet återvände för att ge enstaka och knappt hörbara svar på frågor. Ofta svarade han ja och nej på frågor av samma innebörd". Tidvis var han till den grad ur stånd att ta vara på sig själv att hans tolk eller hans försvarsadvokat måste anyta honom. Var han imbecill eller simulant? I hans enstaviga men ansenligen mera sammanhängande svar tycker man sig kunna finna blott en enda konsekvent fasthållen linje: han erkände sin skuld, och han förnekade att han haft medhjertslingar; dådet hade ej varit ett utslag av hans kommunistiska partiverksamhet, utan en individualprotest mot samhället.

I orsakerna till och innebörden av Lubbes förändrade uppträdande ligger en del av "problemet Lubbe". Men om man accepterar tesen om nazisternas ansvar för branden, uppstår en annan och viktigare fråga, nämligen sambandet mellan Lubbe och nazisterna.

Det är obestridligt att Lubbe hade varit kommunist, fast lika ofta förnderande som partitrogen, men om hans politiska hållning under sista åren före branden är intet med visshet bekant. Det bör betonas att Lubbe själv inför rätta förnekade att han varit i kontakt med nazister och att han veterligen icke på någon punkt lämnat medvetet felaktiga uppgifter. Samtidigt står det ju klart att man måste anta någon form av samråre mellan Lubbe och nazisterna, om man alls skall kunna anklaga dessa för att ligga bakom branden — det är nämligen inte gärna tänkbart att deras och Lubbes brandanläggningar skett oberoende av varandra och blott av en slump sammanfallit i tiden.

Det föra problemet — Lubbes uppträdande inför rätta — har många sökt lösa genom att peka på olika slag av våld: förgiftning, hypnos eller prygel. Andra har sökt att koppla ihop de båda frågorna och menat att Lubbe först frivilligt associerat sig med nazisterna och utfört branden som deras redskap samt därefter inför rätta simulerat — vilket sistnämnda ögonvittnen vid processen dock anser vara helt otänkbart. För att göra sammanhanget sannolikt har man då på fri hand konstruerat olika "skadeersättningar" till Lubbe för obehaget. I dessa fall tänker man sig att kontakten mellan Lubbe och de nazistiska mordbrandsspecialisterna knutits under veckorna närmast före branden, då Lubbe företog en del alltjämt oupplkarade vandringar i Tyskland och särskilt i Berlins omgivningar. Försöken att konkret påvisa anknytningen är föga övertygande, vilket dock givetvis ej behöver göra hypotesen osannolik.

Den tyske motståndsmannen H. B. Gisevius har i sin bok "Anda till det bittra slutet" lämnat en utförlig skildring av riksdagshusbranden, där han givetvis berör Lubbes roll. Enligt Gisevius skulle de SA-män som genom värmeledningstunnéln tog sig in i riksdagshuset och anlade den stora branden i dunkla ordalag ha underrättats om att en parallellaktion skulle äga rum. Först i efterhand fick de emellertid i tidningarna läsa att deras aktion hade samordnats med Lubbes, som genom ett fönster hade klättrat in i huset och utfört sin andel. Om synkroniseringens teknik visste sålunda de "meniga" nazisterna inte besked; vid närgångna frågor hade de fått svaret: Håll mun! Tydligen hade tunnelpatrullen icke satts i rörelse förrän Lubbe redan hunnit in i huset från annat håll.

Enligt Gisevius skulle Lubbe ha kommit i kontakt med nazisterna så sent som den 25 februari, två dagar före riksdagshusbranden. Förbindelsen hade troligen etablerats då na-

---

PRESSGRANNAR

Tecknen på en omsvängning — eller i varje fall förskjutning — i fråga. om ställningstagandet till samverkan väster ut är tydliga här och var i pressen. Flera av de tidigare isoleringsanhängarna har blivit betänksamma sedan Norge valt sin väg.

Högerorganen Upsala citerar partiledaren Domås yttrande om att vår nuvarande linje betyder "handlingsfrihet". Men:

Det finns en risk att denna vår linje blir för snyckel fäst och för litet linje. Mitt i all realismen kan man glömma bort den med realistiska bedömningsfaktorn, nämligen den, att Sverige i en krisk konflikt endast kan klara sig en eller annan månad utan hjälp utifrån och att vi från början är sålda om vi inte kan hålla vårt försvar modernt, dvs. om vi inte kan få en kontinuerlig tillförsel från väster.

Den nådatid som ges måste begagnas till energiska sonderingar väster ut, fortsätter tidningen:

Vi måste dock betrakta oss som potentiella Atlantpaktsignatärer.

Arbetaren (synd.) har också noterat de nya tonfallen och framhåller efter några citat från bl. a. Karlstads-Tidningen (fp) och Jämtlands-Tidningen (fp):

Lägger man så härtill att folkpartiets ledare professor Ohlin börjat att opponera sig mot "grinig isolationism", så är det svårt att komma förbi det intrycket att en glidning håller på att ske. Under alla förhållanden är det klart att debatten inte är slut. Säkerligen kommer den att ta ytterligare fart när Danmarks blir färdigt med sitt.

Det kanske blir som Ture Nerman sade för snart ett år sedan: Tåget kommer att gå väster ut även om en del höga herrar reser baklänges och under protester.

Nu tycks en del ha blivit åka på snedden och ersatt protesterna med krumbukter. Fast hr Undén far stadigt baklänges. Och har fått sällskap med Aftonbladet (s), i vilken "omsvängningen" endast tar sig uttryck i sökandet efter nya argument. Det förskräckande i Norges anslutning till Atlantpakten säges nu ligga i att inga amerikanska baser skall upplåtas i fredstid — just risken för att USA skulle kriva baser redan i fredstid har tidigare varit ett av isolationisternas flitigast brukade avskräckningsmedel mot anslutning väster ut:

Ju militärt svagare Norge är, ju större måste Sovjetunionens beskickelse att utnyttja den tillfälliga svagheten vara. Sedan baser senare anlagts är förhållandet ett annat. Därav följer att om baser upprättats redan i fredstid, de större svårigheterna att betvinga Norge också från krigets början föreligger, och följaktligen också den större styrka, som skulle verka avskräckande på Sovjetunionen. Med den nuvarande anställningen för Norge följer en minskad anfallsrisk för Sverige och alltså större förutsättningar för oss att bibehålla vår neutralitet. Det kan sålunda icke anses uteslutet att våra utsikter till neutralitetspolitik, sedan Norge i alla fall anslutit sig till Atlantpakten, skulle vara större om baser anlades i Norge redan i fredstid.

"Herrekiperingen" ger bra tips!

ENGELSK strumpa

En utmärkt engelsk helylle-strumpa av det kända märket *Wolsey* finns nu hos MEA — en smidig, behaglig kvalitet särskilt lämplig för övergångsbruk. Tillverkad av *dubbelkrympt* garn — välsittande och slitstark, melerad i ljusgrått, mörkgrått, blått . . . Före Er fö vären med minst ett par a vardera färgen!

4:25

MEA

Endast kvalitetsvaror

Artur Lundkvist berömmer:

"HEDENVINDS LYCKOKAST

Gustav Hedenvind-Eriksson, förgrundsgestalten i svensk arbetardiktning, har med sin nya bok, Jorms saga, skapat ett av sina främsta verk . . . En överraskande livfull skildring med människor som är typiserade utan att därför upphöra att vara starkt individuella, alla med sidor av komik.

Hedenvinds särprägiade humor har kanske aldrig tidigare kommit bättre till sin rätt."

Artur Lundkvist i DN om

JORMS SAGA

9:—

BONNIERS

Upphävande av stoppriser på pappersmassa. FOLKHUSHÅLLNINGEN

PKN har beslutat att fr. o. m. den 26 februari 1949 upphäva de i nämnda meddelande *nr 1099* fastställda stoppriserna på kemisk och mekanisk pappersmassa.

FÖRNÄM GUSTAVIAN STINA HÖJERS Antikhandel

Förgylld gustaviansk soffa med ryggkuddar, en ädel exponent för gustaviansk möbelkultur. Säljes för stärbhus räkning hos

Uplandsgatan 11 20 85 05, 20 87 31.

Fråga Er Möbelhandlare efter

Träindustribolagets Bäddsoffor

— de verkligt praktiska och billiga bäddsofforna.

Rumssoffor och Kökssoffor

TRÄINDUSTRIBOLAGET Ljusfallshammar. Tel. växel 15 och 40.

Ett sällan återkommande bytestillfälle

För den som har en ryamlig lyra på eller i närheten av Norr Mälarstrand och behöver vidsträckta vyningar.

centralt belägen trea *Eriksbergsgatan* och komfortabel tvåa i *trollektivhus på Kungsholmen. Rörnamnet surprenar, stor barnkammare, ingen mattapning, ingen disk.*

Ring 50 29 80 och låt oss av om vära vänningar passar.

REKLAMUPPDRAG MED HÖGTALARBIL emottages till

VASALOPPET

Den 6 mars går Vasaloppet av stapeln. Med vår rullande högtalarebil komma vi inför Vasaloppets publik, c:a 15—20.000 personer, att utföra ljudreklam för ett fåtal firmor och företag. Endast ett företag i varje branseh kan tillgodkomma. Några anmälningar kan ännu emottagas. Ring eller tillskriv oss snarast. Textförslag utarbetas.

Firma Ljudreklam, Köpmangatan 16, Södermalm, 2289, 2908, 1908.

DIREKTFÖRSÄLJARE

för högklassigt herrskrädderi sökes. Svar till "First Class K", Dagens Nyheter, Stureplan.

BUDSKAP FRÅN ANDEVÄRLDEN

Det kan stå öppet för vem som helst att få kontakt med sina kära på andra sidan.

VÄRLDEN PÅ ANDRA SIDAN av A. P. Sinnett — *en samling berättelser om människor efter döden* Pris 1:75

LJUS GENOM TÖCKNEN av Stainy Price — *en djupt samling med detaljerade bilder från "andra sidan" uppenbarade genom så kallade automatiska skrift.* Pris 3:—

PARAPSYKOLOGI och SPIRITUALISM av Professor Konrad Simonsen *En allsidig genomgång i den aktuella frågan.* Pris 1:50

I BOKHANDELN ELLER GENOM LITTERATURFÖRLAGET, BOX 634 STOCKHOLM

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.